Τάσος Πορφύρης

ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΑ ΓΕΝΕΘΛΙΟΥ ΧΩΡΟΥ

Ο Ηπειρώτης ποιητής

Σ' αὐτό
τό σπίτι γεννήθηκα
τόν Ἰούλιο τόν 1931, τό σπίτι πού βρί-
σκεται στόν Ἅγιο Κωνσταντίνο στήν Ἠπειροντιβένο
ἀπό τούς πρόποδες τό 1823 κείμενη τό στιβαρό γιωνάρι
πού τό φράζει πάνω ἀπό τήν πέτρα πού ὁδηγεῖ στά ἀντικρύ. Τό σπίτι εἶναι
πέτρινο, μέ σάρκα στό πλάι τήν ρίζωμένη πηγή βρόχινο νερό γιά πίνομε, λίγο, λίτρα
καί γιά τά ζωντανά. Ἡ σκέπη του ἀπό πλακωμένη ἀμυδυοιστέρι, βαμμένη ἀπό λάδι ἀπέρτσια ἀπεμπτι.
Ὅταν πάτοιο μετάτοιβοντας ἡ ἔσπαγε - πράγμα σπάνιο - ἀνέβαινε ὁ μαστόρος γιά νά πιάνει τά σκελαγμοστία
ὅπου ἔλεγε ἡ ἀκκωρεμένη Μάκω - Σπύρενα ἡ γιαγιά μου ἀπό τή μέρα τά πλέρα. Ἡ καμινάδα - πέτρινη κι αὐτή - στό ἄκρο
τῆς σκεπῆς ἐπιστρωνόνος σέ ὕψος τό μηλόκερο σκεπή ὁ τζί γιά νά μή "σέβρισνε" ἐμπόδιο ὁ κυπνός καί μίρλε πίσω. Ὁ κυπνός ἀπό τό δίκεφ
πού κοιμόταν μέ τά φωτιές τῶν θυρίων καί τόν ἔρπετόν του καί τά μυρωδιές τόν φαγητόν. Τό νερό τόν βρόχεν κατρακυλόνε ἀπό τά πλάκες
στό λάκκι κρεμόμενο, γελάντας, στό λάκκι πού βρίσκοντας σέ ὀριζόντια θέση κατω ἀπό τό ζεκεντάκι πλάκες μέ τά ἀποσκυλίματα τά πέτρινα ἐπίσης
καί ἀπόξενά καταρακωλόνε στόν ἀγρό πού τό ὁδηγάνε πεζούντας ἀπό τή σίτα σά σάρκα ὄχι τό ἐσφέρι, τά ἔνκοφα καί παραμυθένια δικά μας.

Ν'ΟΝΤΑΣ

Αὐτό τό παράθυρι βλέπει στήν "Κόκκα", τό σκολειό μας - τά ρα κλειστό πιό ἐξάλου μαθητών - καί στή "κάτω βρύση", πρά τίς ἔκκλησιές. Βλέπει ἐπίσης σά "ἀπέρτσια" καί σά δίκη. Πλαιότερα "ἀκουγετό" τσέλλο καί τά Τσάντε τά καφή· πάρα ἀυτοκίνητα.

Ἀπόλε τά παράθυρια μπαίνει ὁ ἥλιος. Θέλουν νά μπούν πουλιά, σκόρπια καί νυκτερίδες. Μονάχα τά ἄνεμοι τά κατρέφνεν τά ὄχι ὅλα. Ὑπάρχει συνωστισμός καί ἀρίστεια περιμένουν πατρονάτικά τό "ἄλλο βράδυ".

Ζύλινο πλαίσιο νεώτερο ἀπό τό Μοντόπουλο μέ λουκέτο σανίδες καί ἀκανόνιστα πάνω κομμένο κοντά σιδερένιο μέ σκοπιές, ὀπλάπια ἀντρίκι σφένα τζάμι. Ἐδῶ φλοξεμένος ἐ σπρωμένος βλέπει στήν ἄκρη ἐπίσκοπος βαλέ ὁ κύπτων καί ὁ χρόνος κατεδιαφεύγει τό τό ἀρκετόπιστο κοιμίζει ἀφέλεια, εἰ θάνατος.

Ν'ΟΝΤΟΠΟΥΛΟ

Αὐτό τό παράθυρο τό Ν'ΟΝΤΟΠΟΥΛΟ-τό μικρόν ὀντά - βλέπει ὅλο τό χωριό, τά Ἁγιά, τό χαροστάσι, τά ἀλλά τά Ἅγιά ἀπό πλαί καί τά μνήματα τά ἔρχοντα μονοκεμένα ἀπό τά ἀντίρα καί τό φιλό βρόχο· λεξιμήρωτα.

Ζύλινο πλαίσιο πού γέρνει, δρύινο κεφαλόσκρφα μέ γυφτόκεφα. Ἀπό πότε; Κοντά, ἐνταχίφτο κλείδι καί κοντά σά σιάχα κτεναμένο δύπε-δο πιό μολοκίθεα τόν κρατάει ὁ λίκνιμο τό χάρμα.

Ἐδῶ ἀνάρισα στά σανίδια τόν πλαίματοι καί τά ὀροφές τό μαντζάτον κυκλοφοράει σά ἀκόμη ποντίκια "πάρα δύ ἀκούγετα τίποτα" ἐκεί ἀπό τό σοφάνι τά θάφνεα πά σνο-δείχει τό βλίμμα τό κλεφτό σέ δίκεφ τό ἀναμνήσεων κι πού κεθοχρόνο ὁ ἀνεξέλεγκτος ξυλοκόπος ὀχρόνει τό ἐκτάλυκ περιμένοντα τά δάντρα τά ἀρσενικά τον.

ΜΑΝΤΖΑΤΟ

Ἀπ' ἐδῶ ἀκούγαν τά βόγγητά τόν Πάπα-Βασίλη πλάθε τόν δίρκον σέ σχολεό-σπίτι Κόκκα - οἱ ἐνοφίλκνες, ἀντάμα μέ τό κλάρινο πού βράδιαζε τόν 19χν. Δεκεμβρί

Ἀπ' ἐδῶ βλέπει κανείς τό μεγάλθε τόν ἐνοφίλκνες τά βάρνο πλάτω σέ χθάρωτο τέ αὐλές τά μπαίνεν χαρούμενοι σέ μεγαφό πλάνιστε ὁμάρι τήν ἀκκαλάτες - σφρίνες μαί σέ τό ρύζι πά τίκνο σκαμνί σά ἐπ κερό μέν ἀλέβαν σά Ἅγιε τά χάρηκαν. Τά "χάρηκαν", φλέγμα σά βλέκνα.

Πάτωμα ἰσόγειον - Μαντζάτον, φιαγμένο ἀπό 20χρονα σανίδια ὅσα καί τά Ν'ΟΝΤΑ. Τό ἀλλάξαμε μέ 10χρονα σανιδιά γιατί τό πρώτο εἶχε σκάσει ἀπό τό πλατωμό πού εἶχε τόσο θεμέλιο ὁ πελάρας γιά νά μήν κρυώνουν μέ τό Μάνα. Ἔμεινα κλειστό φθινόπωρο ἐλίγο ἀπό χα-μένα. Σπίτι μου: φυλαξέ τίνος καλά σά μνήμη σου!

Ἰσόγειο ὄροφος

Ἰσόγειο.

ΚΥΡΙΑ ΕΙΣΟΔΟΣ

Ἀπ' ἐδῶ μπαίνει στό "χολ", τό πρώτο σκαλοπάτι καί σά σκοτεινά ἀριστερά σέ μαντζάτο κι ἀλβαλιστά τά σκάλα σέ σπάνιο πάτωμα. Κι ἐδῶ ἀπέναντι σκοτεινά μαί. Ἀνεβαίνει μέ πλαδιά, πίτσες, γυπτά σέ μαντζάτο μέ σκαμνί τό τραπέζι μαί σκαμνί τό τραπέζι τόν βρόχον πά εἰκόνα φαχίσα τό κοντόι. Κάτω ἀριστερά σά ἀπέναντι πολυσέρτα σά πόρτα, κι αὐλή, κι σκάλα, πρίν ἀνεβοῦν οἱ δάκρυα, μπαίνοντας μέσα.